

Előfizetési ár:
 Egy évre 6 frt.
 Félévre 3 frt.
 Negyedévre 1 f. 50 k.
 Előfizetési pénzek
 valamint minden köz-
 lemény a szerkesztő-
 séghez S. a. Ujhelybe
 bérmentv. küldendők.
 Kéziratok nem adat-
 nak vissza.
 Nyílt térben egy
 sor 10 kr.

ZEMPLÉN.

Közlöny a társasélet, közgazdaszat s irodalom köréből.

Hirdetési díj:
 3 hasábos petit sor
 egyszeri hirdetésnél
 5 kr.
 Többszörinél olcsóbb.
 Bélyeg díj mindig
 30 kr.
 Előfizetések és hir-
 detések felvételnek
 Lövy A. könyvkeres-
 kedésében és a szer-
 kesztőségénél.

48-ik szám.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

III-ik évfolyam.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

a „Zemplén“ 1873. IV. évi folyamára.

Néhány nap mulva a „Zemplén“ negyedik évi pályafutásának küszöbét lépi át.

A szerkesztésben lefolyt három év küzdelmeit elégikus hangon elzengeni, gyermekes s mindamellét alig jutalmazó munka lenne, míg másrészt egy nagyobb szabású hangzatos felhívás sem volna kellőleg indokolva; miután álláspontunk — melyet kezdettől mai napig ingadozás nélkül megtartottunk — határozottan a régi marad.

Voltak sokan, kik magunktartása ellen olykor — habár jogosulatlan — kifogásokat támasztottak, kik lapunknak merően közgazdasági, socialis és közművelődési színezete és iránya ellenére is azt óhajtották: tüzzünk ki lobogót s vegyüljünk be azon habzugásba, melyet az ezen idő alatt lefolyt politikai izgalmak árja korbácsolt föl. Nem tettük. Kötelességünk érzete egyéni politikai nézetünk fölé emelkedett mindannyiszor, amely kötelességérzet „memento“ képen állt mindig előttünk, intve folytonosan: hogy mi e nagy megyének nem különvált politikai de ellenkezőleg általános, mindenkire egyformán kiható közérdekeinek állunk szolgálatában.

Ha egy politikai tartalommal bíró lapnak létezésére az ismert törvénytábla korlátok nem állának is fönn, részünkről még ez esetben sem nyulnánk itt az újabb idők e valódi darázs-fészkébe. Nem azért, mintha elveinkért a harc keztyűjét föl nem mernők venni, de mert valóban megmosolyogni való erőlködésnek tartjuk vidéki lapban országos politikát üzni, mely csakugyan Aesopus békájára emlékeztet, s céljának ép úgy nem felelhet meg, mint egy gőzhajó, ha annak pályáját erőnek erejével egy a miénkhez hasonló kis folyócskában akarnánk kijelölni. . . Ott van Svajcz, de különösen ott van Amerika, melynek majd minden községe bir helyi lappal, de amelyek korántsem a nagy szabású politika, de az ipar, kereskedelem és socialismus légkörében kifejtett köz- és egyesületi élet körül fölmerülő üdvös eszmeharcok zászlóit leugrik. A vidéki lapok ama tisztán speciál iránya teremté és tartja fen ott azon egyesületi szellemet, mely a népeket minden rétegét ezer meg ezer szálakkal átszöve, óriási vívmányokat szül, melyek az annyiszor méltán irigylett nemzeti össznagyságban tükröződnek vissza.

És éppen azért valamint elmondtuk három év előtt, ugy kétszeresen hangsúlyozzuk ma: miszerint erős meggyőződésünk, hogy hazánk jobb jövője, óhajtott nagysága, korántsem az elvont politikai fogalmak szelmalom elleni harcában, de azon organikus kifejlődésben találja alapját, mely más országokat máris a jólét oly magas fokára emelt; erős meggyőződésünk: hogy anyagilag mint szellemileg megerősödve, a mivel világ érdekeltsége akaratlanul is felénk forduland, s érett gyümölcsként fog ölnkbe hullni mindaz, a melyekért századokon át annyi eredménytelen küzdelem sirjába fojtottuk anyagi és erkölcsi erőnk legjavát.

Szükségesnek találtuk ezeket elmondani önmagunkért, de szükségesnek a közönségre nézve: hogy tudhassa mi az amivel adósai leszünk, valamint mennyi az amit tőlünk e téren jogosan követelhet.

Ámde hogy ezen feladatunknak teljesen megfelelhessünk, hogy egy minden tekintetben megyénk érdekeit képviselő, s eképen nálunk közszükséglet pótló organumma fejleszthessük ki lapunkat, Zemplénmegye emelkedett lelkű közönségének kitartó támogatására van szükségünk. E támogatás pedig kívánatos: hogy nemesak anyagi, de szellemi is legyen; mert míg amaz a létezésnek nyújt alapot, addig ez a tartalom belterjességét növeli, s eképen erkölcsi súlyt és tekintélyt is kölcsönöz a vállalatnak.

A bizalom keresetlen hangján hívjuk fel tehát megyénk t. közönségét lapunk hathatós pártfogására, s előfizetési iver helyett magát, a tartalomról is tájékoztatást nyújtó lapot küldjük meg azoknak, kiknek neveik köztevékenységük folytán előttünk ismeretesek, s akik iránt, ha szivesek lesznek a pártfogásra ismerőiket is buzdítani, csak mély köszönetünk adójával maradunk tartozásban, hogy azt később kamataival együtt lerovhassuk.

Előfizetési feltételeink — melyek a lap homlokán olvashatók — daczára a papir 40% és a munkabér szintén tetemes emelkedésének, az eddigiek maradnak, azon megjegyzéssel: hogy az előfizetések vidékről a jutányos és kényelmes postai utalvány mellett csakis egyenesen a „Zemplén“ szerkesztőségéhez és senki másnak e hó végeig küldendők, ugyan ez állván a közlendő hirdetményekre is, míg a helybeli t. előfizetők megbizottunknak, ki egyszermind a nyugtát is kézbesítendő, lesznek szivesek a díjjakat kifizetnie.

Ez intézkedésünkkel a lap pontos szétküldéséért vállalunk felelősséget.

Sátoralja Ujhely, deczemberhóban 1872.

A „Zemplén“ szerkesztősége
és kiadó-hivatala.

Közigazgatást!

Midőn az új megye szervezés körül megindult ama nagy elvi harc, mely az alkotmány nyolczszáz éves vedbástyája érdekében a magyar parlament küzdohomkján, mint nemkülönben az egyetemes sajtó hasábjain, hatalmasnál hatalmasabb ervek fegyverével vivotott, s nem sokára egyik fél leverésével be is fejeztett: emberi természetünknel fogva mindjárt kerestünk és találtunk is vigaszt, mely a nagy halott fölötti fájdalunkat, e Máriusi kedélyállapotot némileg enyhíteni bírta, s könyeink mellett ilyforma hangokat sohajtottunk el: A templom ledőlt ugyan, szentélye nem ölel többé magába az igazhívők seregét, de a széthányt köveknek romjaiból még eléggé csinos palotát emelhetünk, melynek külső monumentális hiányait a belső, korunk szükségleteinek megfelelő berendezés némileg pótolni fogja!

És ezen vigasz korántsem volt erőnek erejével előrántva, nem az emberi szenvedélynek gyakran következtelenségbe eső csapongását jelezte az, de méltán tekintethetett a

helyzet és körülmények, józan mérlegelésének folyamán. Az alapjukban megváltozott országviszonyok negyszögű keretébe, a régi ivalaku kép nem volt többé beilleszthető anélkül, hogy a szegleteknél egy-egy sértő üre maradjon. Mindenki érezte: hogy az ősi ház, a család bekövetkezett szükségleteinek ugy a mint van jövőre meg nem felelhet, s csupán az képezte a kérdések sarkkövét: vajjon az emelendő épületnek egész új alap adassék-e, vagy az, mely annyi zivataros század alatt meg nem rendült, szolgáljon továbbra is az újnak bázisul, a régi között még jónak bizonyult anyag kiválogatása és felhasználásával?

E két kérdés közé kristallizálódott a tarkabonál tarkább vegyületű elméletek mind megannyi eleme. Az egyik fél teljesen újat akart, s lábát a régi megyei intézménynek a merev parlamenti rendszer számára való en bloc feláldozásában, mint eivi álláspontban vetette meg, s eképen a központosítás veszélyes eszméjének látszott hódolni. A másik a két rendszer összeegyeztetése körül fáradozott, de míg az összekötő kapcsot egy pontban föltálta, más helyütt a valódi határvonalat nem

tudta meghuzni anélkül, hogy egyiket vagy másikat meg ne csonkítsa; mely ingadozás leginkább abban kulminált: hogy nem tudott senogysem megválni a megyéknek addig igen sokszor országos politikát üző kiváltságaitól, míg másrészt szerette volna ugyan azt — a parlamenti kormányzás részére is biztosítani.

Voltak hazafiak, kik föltétlenül egyik irányzathoz sem csatlakozhattak. Az elsőhöz nem; mert ama rendszer még az egyenyelvű államok politikai létét is ha éppen illusorussá nem is, de okvetlen válságossá teszi, (példárá legközelebb Franciaország sorsa) annyivalinkább nálunk, hol a nemzetiségi kérdés, Magyarország e nyílt sebé, már régtől óta acut jelleggel bírt és bír ma is, a melyre az egyedüli gyógyír, — (Svajcz e polyglott államot véve például) csakis a legszélesebb önkormányzat áldásdus rendszere lehet. Nem csatlakozhattak pedig föltétlenül a másikkhoz sem azért; mert az a megyéknek közvetlen politikai befolyást akart föntartani, holott a rendi alkotmánnyal szakított 48-iki törvényhozás, a parlamentet népképviselőlet alapján építvén fel, a megyék tereseiből legalább is annyira ki

akarta zárni az országos politikát, hogy az jövőre gátlólag ne gördülhessen a parlamenti kormányzat kerekére elé.

Az előbbi irányzat az uralkodó többségnél vervén gyökeret, az némi elvi eltérésekkel, mely autonómiáknak, bár nagyon megszorított korlátok között, de továbbra is bírtokában hagyott, — törvényre emeltetett.

Mennyiben jó a törvény gyakorlati szempontból, s tekintve: hogy nálunk egy eddig egészen ismeretlen jogot, a virilismus középkori szabásu jogát inaugurálja, mennyiben felel meg ekép a 48-iki általában a modern alkotmányos jogelveknek? szellőztetni nem a lapok feladata, de különben is tárgyunkra nézve érdemileg éppen nem tartozik.

Annál fogva a küzdelemnek és indokainak rövid történelmi körrajza után, mely a posteriori leginkább a felfogások helyességére vehet világot, ismét visszatérünk kiindulási sorainkban jelzett azon pontozathoz, mely szerint a megyekérdés ismert megoldásakor, bár fájt hazafi lelkünk, midőn kőülállottuk a teljesen kipróbált, s minden hiánya mellett is annyi előnnyel bíró intézmény ravatalát, vigaszt mégis legott meritettünk a fájdalomtól, mely abban találta kifejezését: hogy elvesztettük bár kezünk egy pár izét, mely erejét gyakran a másik rovására használta fel, legalább megmaradt a többi, s ha kezünk a kardmarkolat szorítására ekép nem látszik is többé alkalmasnak, sértetlenül hagyott ujaink még elegendők lesznek a békés és zajtalan működés zászlaját magasan lobogtatni. Vagy is egyszerű szavakkal: megváltunk törvénykezésünkől, a politikai ténykedés vértjét, buzogányát egy más küzdő lovagjainak adtuk át, de mégis megmaradt a nemzeti nagyságra nem kisebb horderejű, azonban a pártusáknak eddig mindig áldozatul eső tevékenységi feladatunk: egy minden tekintetben egészséges, olesó és jó közigazgatást teremteni.

Az ekép megváltozott helyzetből körülbelül egy hosszú év folyt le már az örök időnek tengerébe, s vajjon, ha visszapillantánánk a közbeeső napokra, megtalálnók-e történetükben egykori vigaszunk jogosultságát?!

Fájdalommal kell felelnünk: hogy nem! De hát hogyan és miért?

E két, külön feleletet igénylő kérdés elé önként tolu, égető s maig kielégítetlenül álló szükségleteink egész sorozata, melyeken végig tekintve, az iménti „nem“ szócskát még nagyon is szelíd kifejezésünk találjuk. Azzal még csupán a stagnatio fogalma van ugyanazonosítva, holott indolentiáknak következménye sokkal rosszabb, s csakis e szó adhatja hiven vissza: hátraesés.

Életfeltételeinknek nem több mint három kiváló tényezőjére — közlekedési eszközök, egészségügy, közrendészet — kell rámutatnunk, s azok mindegyike a mienknél érthetőbb nyelven megbeszéli a helyzetet, melyben ez idő szerint voltaképpen vagyunk országszerte.

Részletezni ehelyütt mulasztásainkat, ugyanegy volna teendőnk nagy számának elősorolásával, a mi viszont a százszor elmondottaknak fáradságos ismétlésébe sodorna, s végre is csak lanyhaságunknak rikitóbban mutató tükrévé válnék. Az okokra reflectálni könnyebb feladat. Hogy egyebet ne emlitsünk, ez idő alatt kétszeres buzgalommal fogtunk az egymástól elidegenítő párt-klubok oltárainak fölépítéséhez, a politika utáni rajongás hevében kínai falakat emeltünk érzelmeink közé, s míg egyes emberek érdekeinek uszályát megfoghatatlan enthusiasmussal czipelgettük, addig egy-egy közérdekű eszme körüli csoportosulásra, nem éreztünk magunkban egy parányi erkölcsi bátorságot sem.

És így nőtte be a köztevékenység mezejének valamennyi ösvényét a rendezetlen állapot burján-erdeje, és így csalódtunk egykori vigaszunkban is.

Ha az elmondottakat valaki talán egyéni epés életnézet kifolyásának — mely sokszor erőt vesz a gyeuge emberen — tekintené,

utaljuk Sennyey bárónak november 7-én tartott, s minden politikai párt által megtapsolt monumentális országgyűlési beszédjének újabb elolvasására, melyből, hogy nem sötét ábrándok vezették tollunkat, a következő passzust iktatjuk ide:

„... a nemzet, mely hévvel felkarol mindent, ami nemes és magas, a legnagyobb lelkesedéssel kész az előrehaladott eszmék és a kor civilizációjának reformjait könnyűséggel elfogadni: de ép oly nehézkes, — hogy ne mondjam — közönyös, ezen eszméknek a fogantatás, a végrehajtás terén való assimilációjára.“

„Inuen van az, hogy midőn törvénykönyvünkben még régi időkben is találunk intézményeket, melyek az akkori fogalmak szerint a kor színvonalán állottak; midőn mai nap a reformokra nézve in theoria majdnem a legszabadelvébb állásponton vagyunk: a végrehajtás terén, különösen a társadalom magasabb hivatását illetőleg, tekintve a családi körben való nevelést, melyet a nyilvános nevelés egészen nem pótolhat soha; tekintve az egészségügyet, a szegényügyet, a községi és rendőrségi ügyet, a vidéki forgalmi ügyet majdnem ázsiai állapotokkal találkozunk.“

„A magasabb értelemben vett közigazgatási politika, — mely eddig nálunk tökéletesen elhanyagoltatott — az, a mely előkészíti és termékenyíti a reformok talaját, mely lehetővé teszi azt, hogy a reform eszmék ne csak abstract aspirációk legyenek, hanem a nemzet gyökerébe, a nemzet életereibe menjenek át, valóságos gyümölcsöket is adjanak.“

E kétségkívül értékes és súlyos szavaknak a mienk jóllehet csak gyeuge viszhangja lehet, mindamellott nem szününk meg fölünk kitelhetőleg önkormányzatunk vesztelő légkörét anyiszor amennyiszer rezgésbe hozni e fölívás belékiáltásával: közigazgatást!

Hegyaljai.

Levelezés.

Toicsva, december közepén.

T. Szerkesztő úr! Szomorú idöket élünk, ha valaha egy most alkalmazható azon bürszék mondat: miszerint könnyen megeshetik hogy este egészséggel lefeküdvén, reggel halva ébredünk fel. Nálunk ugyan még a járvány vészmadara nem ütött tanyát, de hallva és olvasva annak gyors terjedését, alig hisszük, hogy mentek maradunk, pedig a csapás ez évben mondhatni: csőtől hullt reánk, melynek kiheverésére valóban idö kívántatik. Hallomásból értesülünk, — miután a „Zemplén“ má' néhány számát nem kapta olvasó-egyletünk — (Nem bizony, mert a lap 3/4 évi arát háromszori felhívásunkra sem küldték be, Szerk.) miszerint a székvárosban naponként 50—60 cholera-halottat temetnek el, s a menekülés vézmentes helyekre tömegesen történik, sőt miut mondják, a törvényeszköi és megyei hivatalnokok is elszéledtek. (Az első és második hír egyaránt kacsá alól került ki; mert bár a halandóság nagy, de mégsem oly ijesztő mérvű. A törvényeszköi pedig folytonosan működik, s csupán a bünügyi tárgyalásokat szüntette be egy ideig, mely tanu beidézésekkel jár, a mi a helyzet következtében indokolt intézkedés. Szerk.) Az övintézkedések tekintetében — miut halljuk — itt is történt már tanácskozmány, bár nézetünk szerint aligha lesz gyakorlati sikere, miután a hegyaljai városok az egész országban talán a legromdábbak, mely öskori állapot nemcsak a közegészség, de a borkereskedésre is káros hatással van. Mindamellott bátran állíthatjuk: hogy Toicsva a hegyaljai községek között tisztaság (?) tekintetében első helyen áll. Egyébiránt kis városunk kivált ez idöszakban nagyon egyhangus s legfeljebb egy-egy pátriarchalis összejövetelben nyilvánul némi életmozgás, mely aztán a gondtalanság dinomdánomába temetkezik. A köztisztletü Lónyay-család folyvást köztünk van, s mint tudjuk a téli idény alatt is állandóan toicsvai kényelmes kastélyában marad. Megyénk egykori szabadelvé előharcosa Lónyay Gábor szintén fiánál idözik, a ki hosszas és hasznos tevékenysége után kifáradva fájdalmunkra a közügyektől végkép visszavonulni szándékozik. (á+a)

Tokaj, december 14.

T. Szerkesztő úr! Él még? (Élek hát! Szerk.) mert mi már körülbelül félig megvagyunk halva, és pedig nem anyira a cholera, mint az attól való félelemtől, mely öreget ifjut egyaránt elfog, s a melyet

aztán a mindenünnen jövő rémhírek még inkább fokoznak. Az itteni halandóság még sem olyan nagy mérvű mint aránylag Ungvár és Ujhelyben, s leginkább az egészségtelegebb posványos utcákon lakók betegülnek meg. Általában e járvány alatt országszerte tapasztalható: miszerint leginkább a szegény sorsu nép szenved legtöbbet, melyből azo logikai következtetést vonhatjuk le: hogy inség, nyomor és tisztátalanság legbiztosabb vezetője e méltán rettegett betegségek. Városunk pedig e faktoroknak meglehetősen bővíben van; mert ami a tisztátalanságot illeti, alig hisszük, hogy bárhol is mására lenénk városunknak, s amin' tapasztaljuk, már e tekintetben is világnevezetességre kezd vergődni, legalább Németországban közelebb megjelent „Tokaj und Joka“ című könyv írója is kiváló súlyt látszik fektetni Tokaj e különlegességére. E helyütt alkalmat veszünk magunknak interpellálni a városi hatóságot: hova fordítatik már évek óta azo összeg, mely kövezt-vám című szedetik méltó indignációjára a Tokajon keresztül utazóknak? ... nyugtassa meg már a közönséget, s ne adjon tápot hallgatásával a különben is meghízalt gyanúsítgatásoknak. Ha az ekép befolyó jövedelem netalan eredeti célja ellenére másfelé használtatnék, akkor a legkiáltóbb igaztalanság követtetik el a közönségen melyet sorsa különben is eléggé megvert az által, ha városunkon keresztül kell mennie. Csodálkozunk a megyehatóságon: hogy még eddig a dologba nem tekintett, mely oly keimény próbára teszi türelmünket. — Időjárásunk lágy és folytonosan borús, mi a mezei gazdákat nem kevésbé aggasztja. A szőlővesztöket is féltik a penészedéstől, mely a szemzetet megrontván a homlított lehetetlenre teszi. Idei borunk erös zamatos s reményünk van, hogy a jövő januárban érkező vököknek jól el fogjuk árasíthatni.

TISZAPARTI.

Rákócz, 1872. decz. 11.

Tisztelt Szerkesztő ur! Azok után, miket a „Zemplén“ két utóbbi száma levelezési rovataiban sárospataki iskolai társaséletünket érdeklőleg napvilágra hoztak, legyen szabad reménylenem, hogy a nyilvánosság kötelességszerű igénybevétele tölem sem leend megtagadva. E reményre jogosít fel egyfelől a „Zemplén“ 46. számában közzétett pataki levél által pályatársaim ellen intézett fondor és igaztalan támadás folytán irányunkban megkövetelhető méltányosság; másfelől pedig ezzel kapcsolatban igen tisztelt szeniorunk azon valóban elismerésre méltó lovagias fellépése, mely akademiái ifjuságunk, jelenen a joghallgatók védtelen testülete mellett, nem késett az igazság paizsát felemelni akkor, midő egy keblbi tag egyéni szenevei sugallata folytán, a hivatalosság kényelmis leple alatt a jóliszemü közönség félrevezetése és tantársai blamirozására vállalkozott.

Nem czélok itten a M. B. ur örökös eszemenetét megdönteni; elfujta azokat szerencsésen a közvélemény legelső szelfuvalma. Fel kell azonban mutatnom — mintegy kiegészítésül a t. szenior ur különben igen kimerítő czáfolatához — eljárását egy oly oldalról, melyre hivatkozás nem történt, és a mely arra kétszeresen ráüti a tévedés bélyegét.

Ha valaki saját személyes czéggé alatt, saját kis nevében vállalkozik alaptalanságok nyilvános representálásáá: az egészen egyéni dolog; azon esetben a kiérdemelt kompromissio pusztán saját személyére hárul.

De egészen máskép áll a dolog, ha valaki egy tisztességes társulat nevében, mint annak hivatalos organuma keres kielégítést felszólamlási viszketegének, s bontja meg nagy hangu egyénisége előtt azon erkölcsi korlátokat, melyek által a bizalom tevékenységi körének hivatalos irányban határt szabott. M. B. ur, mint a b. egylet s közevetve az egyetemes ifjuság által czélba vett tánczvizgaloim választmányi jegyzője beszélt a világ előtt olyakat, minök a választmány kebelében tán még néma gondolatok gyanánt sem találtak helyet. E hivatallal — visszatelelésre kétségkívül legalább is annyi „erkölcsi bátorság“ — sőt vakmerőség volt szükséges, amennyi a letünt jogász-bálokban megjelenésre. — Ezt tartottam kötelességemnek a M. B. ur fülebe sugni az említett egyleti bálválasztmány érdekében (melynek magam is szerencsés vagyok tagja lehetni).

A mi az akademiái egyetemes ifjuság egyetértése felett kifejezett örömujjongásokat illeti, azokban magam is pálya-ársaimmal együtt a legöszintebben osztozom; és ezzel kapcsolatban levelező azon szándokát, melynél fogva a joghallgatók testületét, nem egész nyíltsággal ugyan — egy separatikus törekvésekkel saturált osztály gyanánt igyekszik feltüntetni, alaptalannak nyilvánítom s mint ilyet határozottan visszautasítom. Ezen eljárásom indoklását a szenior ur alapös czáfolata fölélegessé teszi. Magam sem tekintem ifjuságunk e testvéries közszellemét olyannak, mint új jelenséget iskolai kis társadalmunkban. Úgy ismerem én a sárospataki ifjuság ez együtterzését, mint a mult egy megbecsülhetlen hagyományát, melyen sem a „Prima nonus“ egykori kizárólagossága, sem korunk „Geld macht Alles“-fele jelmondata rést törni nem volt képes sohal. Ennek szálai sokkal mélyebben rejlenek, sokkal erőteljesebbek, hogy sem szilárdítá-

sukra ifju
rülhetlen
künk egy
midőn e h
részemről
rint nem
mint azt,
óvja meg
ügyét, a m
mert igaz
malheur
Végü
pezi, — kö
részéről sz
azon neme
intézett ala
ellen intéze
azok vissza
felelőleg sik
gunk testvé
emelkedett.

A h
következő
sághoz

Suly
szegény v
Sajnos, ige
családot
hogy tová
kell tartat
egyenként
azon mód
és szigoru
tegség terj

Polgá
lességét te
séből, mid
ezennel a l
az alább k
zett tanács
cholera kit
ság által a
maguk egy
ben fogadj
azoknak sz
figyelmezte
netán hany

1. Gor
jéről napo
tal. — Öri
terheléstől.
és ivásba
a gyakori
Az ivó vi
sük: a Rom
abba nyiln
ságos mére
Épöly vesző
szaelés, vag
2. Igy
— házaink
közölni.

3. Ne
is megroml
lott krumpl
az utcára
juk, mert az
lödő büzne
lyezetteti és
bennünket.

4. A jó
az egészsé
arra, hogy
nehogy po
kutba szívá

5. Saj
ember a ch
menést kies
den fájdalo
megállítasá
csirájában v
ezáltal esik
ban kérjük,
szerint egy
menést, fekt
az-egész ha
tár lisztből
igyék nehán

sukra ifjuságunk közös megtánczoltatása oly elkerülhetlen szükségesség volna. E szent örökséget nekünk egyedül megőrizni, lehet közös hivatásunk; s midőn e hivatásnak — mint ifjuságunk egy tagja — részéről is megfélelni igyekszem, véleményem szerint nem mondhatok jobb és nagyobb üdvkivánatot, mint azt, hogy csak oly pártfogók és szószólóktól óvja meg az ég ifjuságunk együtt érzésének szent ügyét, a minő M. B. urban kelleit felismernem; mert igaz az, hogy „Il n'y a pas plus grande malheure que avoir un malhahile ami.”

Végül — ami jelen levelem kiváló célját képezi. — köszönetet kell nyilvánítanom pályatársaim részéről szeretett széniorunk t. Zsoldos Benő urnak azon nemes készségeért, melynél fogva az ellenünk intézett alaptalan insinuatiókat az egyetemes ifjuság ellen intézeteknek tekintvén, nem mulasztotta el azok visszautasítása végett várakozásunknak megfelelőleg sikra szállani, mely fellepése által ifjuságunk testvéries érzelmében is valódi „szénior”-rá emelkedett.

Baczoni Lajos.
sárospataki joghallgató.

A helybeli állandó járványbizottság a következő felhívást intézte az újhelyi lakosokhoz:

Polgártársak!

Sulyos csapást mért reánk a sors, midőn szegény városunkra cholera-járványt küldte. Sajnos, igen szomorú, hogy eddig is már annyi családot ejtett gyászba, de még szomorubb, hogy továbbra is és pedig kiszámíthatatlan időre kell tartanunk ezen járvány öldöklésétől, ha egyenként és együttesen nem ragadjuk meg azon módokat és eszközöket, melyeknek fontos és szigorú megtartása által ezen borzasztó betegség terjedését meg lehet gátolni.

Polgártársi hivatásunk legszentebb kötelességét teljesítjük lelkünk egész meggyőződéséből, midőn városunk valamennyi lakosait ezennel a legkomolyabban felhívjuk: miszerint az alább következő pontokban röviden feljegyzett tanácsainkat — melyek különben is már a cholera kitérőse előtt a helybeli járvány-bizottság által ajánlva voltak, velünk együtt ugy a maguk egyéni, mint az összes lakosság érdekében fogadják el és foganatosítsák! Öröködjének azoknak szigorú megtartása felett, arra intve, figyelmeztetve, sőt erkölcsileg kényszerítve a netán hanyagokat, mulasztókat!

1. Gondoskodjunk lakosaink tiszta levegőjéről naponkénti többszöri szellőztetés által. — Órizzuk meg a meghűlésektől és gyomor-terheléstől. Mértékletességgel az evés és ivásban különösen este, egyik fontos okát a gyakori megbetegedésnek ki fogjuk kerülni. Az ivó vizet csak a legjobb kutakból merítsük: a Ronyva iszapos, tisztátlan vizét, mert abba nyílnak az árnyékszékcsékek csatornái, valóságos mérlegnek tekintve ne használja senki. Époly veszélyes a szeszes italokkal való visszaélés, vagyis a részegség.

2. Igyekezünk — amennyire lehetséges — házaink előtt az eső viznek lefolyását eszközölni.

3. Ne rontsuk a mostoha időjárás által ugy is megromlott levegőt az által, hogy holmi romlott krumplit, zöldséget, moslékot s több efféléit az utcára vagy akár udvaraink láb alá szórjuk, mert az ilyen tárgyak rothadása által fejlődő bűznek belehelése egészségünknek veszélyezteteti és a cholera iránt fogékonyakká tesz bennünket.

4. A jó tiszta ivó víz nélkülözhetlen lévén az egészségre nézve, figyelemmel kell lennünk arra, hogy a kutak körületei fel legyenek töltve, nehogy pocsolyák támadhassanak, melyek a kutba szivároghva annak vizét megromtásák.

5. Sajnosan tapasztalván hogy igen sok ember a cholera első kezdetét, tudniillik a hasmenést kicsinyelve, annál is inkább, hogy minden fájdalom nélkül szokott fellépni, annak megállításáról, vagyis a halálos betegségnek csirájában való elfojtásáról nem gondoskodik, s ezáltal esik későbbben áldozatul, a legkomolyabban kérjük, intjük kedves polgártársainkat, miszerint egy óráig sem hanyagolva el ily hasmenést, feküdjék az illető meleg ágyba, tegyen az egész hasára friss reszelt tormából vagy mustár lisztből készített pépet hogy ¼ óráig süsse; igyék néhány fűdsza meleg fodormenta vagy

bodza theát; rakassa magát körül melegített téglákkal, zabbal vagy korpával kendőkké kötve, hogy izzadásba jöjjön, és keressen — ha nem javul hamar orvosi segítyt. Be lévén — bizonyulva hogy az ily hasmenés üredéke legveszélyesebb az egészségesekre nézve, mert ennek bűzétől kapják el leginkább a betegséget, ezen mocskot a legfigyelmesebben szükséges ártalmatlanná tenni, mi is az által történik, hogy azt a lakástól távol egy külön ásandó gödörbe öntik és jól beföldelik, részint azt mi netán a szobában előmlenek, chlormész porral bőven behintik, vagy felolvasztott vasgáliccezzal beöntik; az ágy- és testi ruhájával az ily betegnek hasonlóan kell elbánni; ezen mindkét szer nagyon olesó és az utóbbi, fűszerkereskedésben is kapható; elég belőle 2 lat egy-egy itze vízre; ugyan ebből mulhatlanul szükséges naponként minden árnyékszékbe tölteni, minden családtagra egy itzét számítva.

Ez alkalommal megenlítettük még, hogy egy új kórház rendeztetett be tiszteségesen és czélszerűen, iparos segédek, tanulók és cselédek számára, hol gondos gyógyítás és ápolásban fognak szükség esetén részesülhetni.

Polgártársak! Csakis a legszükségesebbeket, de egyszersmind könnyen elérhetőket és azon teendőket soroltuk fel; melyek alkalmazása által sok igen sok élet tartható meg családainknak, városunknak, hazáknak. Közös a veszély, egyesüljünk tehát annak elhárítására; józanság- közakarát- és erélyességgel sokat lehet eszközölni. Ha magunk segítünk magunkon, Isten is megsegít bennünket!!!

Kelt S. a. Újhely 1872-ik évi december 15-én.

hazafiúi üdvözléttel

a helybeli állandó járványbizottság.

Tárogató.

(Helyi, megyei s vidéki ujdonságok).

(L.) **Hogy Zemplénmegyében** hány ember esett mai napig a cholera-járvány áldozatává, az, az eddig rendkívül hiányosan összeállított kimutatásokból meg nem tudható, melyek valóban az egykori osztrák hadi bulletoének mintájára szerkesztettek. Nem tudjuk: e kimutatások szándékosan állítottak-e így össze? vagy pedig a beérkezett kései és hiányos jelentések alapján nem lehetett pontosabbat készíteni, — mind olyan dolog, mely előbb utóbb ki fog derülni, de mindenesetre közrendészeti gépezetünk gyarlóságáról tanuskodik. — Sátorajja-Újhelyben november 16-án ütött ki a ragály, mely időtől mai napig negyyszáz egynehány léleknek kellett martalékkal esni, anélkül: hogy a kormányuk ez aránytalanul nagy halandóság felől valódi tudomása lett volna, míg aztán az itt ott megjelent sötét színezetű hírlapi közlemények, azonkívül számtalan magán értesítés, nemkülönben a megyétől beérkezett hivatalos jelentések is arra birták: hogy gyökeres intézkedéseket tegyen. E czéliből nem is késett Dr. Grosz Lipót miniszteri biztos urat azonnal leküldeni, részint alapos tudomás szerzés, részint mindazon óvintézkedések szigorú megtétele végett, melyek a járvány tovább terjedésének lehetőleg gátját vehetik. A m. biztos ur megérkezvén, f. hó 12-én az itteni orvosi kar és hatóság részvételével legott tanácskoznit tartott a megyeházánál, melyben a konstátált, szomorú alau közegészség lehető megóvása érdekében meg is alapítottak a haladéktalanul életbeptendő szabályzatok. Ezek között első helyen áll a tisztaság kérdése, mely két, a m. biztos ur által felelősség mellett megbízandó egyén által lesz és pedig aképp megoldandó: hogy ezek házról-házra járva, az idevágó intézkedések megtételét a lehető legszigorubbán rendeljék el, és annak 500 fűg terjedhető bírság netaláni alkalmazása mellett, kivétel nélkül ervényt is szerezzenek. Továbbá elrendeltetett a város lapályosabb részén, nevezetesen a „Barátság” és Czigány utczán levő óriási pocseták, mint fertőfészkeknek karbolsavval való folytonos desinfeziálása. Nemkülönben meghagyatott egy oly cholera-kórház berendezése, hova a betegek, necsak mint eddig meghalni, de orvosi segély és kellő ápolásban részesülni szállitassanak, egy, kizárólag erre a célra készitendő, kibéltet és ruganynyal ellátandó kocsin. E kórházban ápolásra ügyes nők és férfiak fognak alkalmaztatni, ha pedig ezekben netalán itt hiány mutatkoznék, legott intézkedve lesz két ápoló egyénnek a pesti cholera-kórházból lehozatala iránt. Intézkedés tétetett végre a tekintetben is: hogy a cholera-betegek kivétel nélkül bejelentessenek, mi által még azok is orvosi ellátásban részesülendének, akik azt sanyaru helyzetöknél fogva nem kereshetik. Szóval nem hanyagolt figyelmen kívül egy mozzanat sem, mely a

helyzethez mérve, emberi erő, jó akarat és költség segélyével kivihető. Mint értesülünk, a m. biztos ur másnap Gálszécsbe utazott, hogy ott is megtétehesse a kellő lépéseket, azután ismét visszatér hozzánk, s felsőbb utasítása folytán mindaddig itt is marad, míg a helyzet jobbra fordultával, ily értelemben tehet jelentést a belügyminiszternek.

+ **A tehetetlenség** és akarathány, a csökönösség és rövidlátás, mind megannyi kiváló tulajdonok, melyek mellett egy fecskéfészkek sem épülhet fel, de ellenben igen könnyen „ledől Róma és rabigába görbed.” — Három éve, hogy lapunkban tamadó háborút folytatunk városunk előhaladásának e félelmes ellenségei ellen, s fájdalom! alig tudunk egy lépésnyi tért meghódítani a haladás és korszellem számára, melynek áldásaiban más városok lakói oly bőven részesülnek! — A rendetlenség és rondaság szerbtövisé, — melynek gyökeres kiirtása végett annyiszor apostropháltuk az itteni közügyek tényezőit, melyeket azonban az affektált tekintély fel sem vevésével hallgattak agyon — ime most már megtermé fanyar gyümölcseit. A keserű pohár csordultig telve van, melyet hogy elmuljék tölünk, most már a világ összes kincseivel sem válthatnók meg. Szomorú, fájdalmas lezke ez az értelmiségre, mely évek óta farkasszemet nézve egymással, városi ügyekben soha sem tudta, vagy legalább nem akarta érvényesíteni magát. De még fájdalmasabb azon osztályra, mely hályogos észszel — mint a moly-lepke — elrejtözve a miveltég áldásos nap-sugara elől, saját aristokracziájának mécsvilágába repült, melynek lángja csakis arra volt elegendő: hogy szárnyaival együtt ötmagát is elégesse; mely oly elemeknek biztosított befolyást magára és a közügyekre, kik egy Jupiteri intésre a „nem kell! nem akarjuk!” éktelen kiabálása, és az oppositio undorító nyersségével utasítottak mindig mindent vissza, mit a gyakorlati ész és felvilágosodás a közügyek javára elutasíthatlan követelményül állított elő. — Ime itt áll most az egykori ledorongolt nemtő felettünk, de már mint sötét angyal jött el, reitendő alakjával szörva a halál magvát szerte-szét, mely az itteni rondaságban mondhatni legzsirosabb talajára lelve, méltó rettegésünkre oly buján sarjadt fel. Intő példa ez jövőre, ujjmutatás, mely cselekvésünk irányát, mint tömörülésünk szükségét egyaránt jelöli ki; intő példa arra nézve: hogy ne riadjunk vissza a legnagyobb nehézségektől sem, ha mindjárt azok anyagi áldozatokat is kívánnának; mert míg az ily veszteséget idő és szorgalom lassanként kipótolja, vajmi nehezen tölti be azon űrt, mely bensőkben támad valahányszor az emberiség fölött ily nagy csapások romboló vészét elsuhanni látjuk.

(!) **Egy jó hegedüssel** ismét kevesebb. Illés Gyula (Lajos) ismét zenésznök veje s a rimaszombati népzene-kar vezére, ki mint magán hegedüs is az ország több helyein elismerés és köztetszésben részesült, f. hó 8-án Sátorajja-Újhelyben elhunyt. A cholera kitérőse kezdetén Gálszécsbe ment hangversenyt rendezni, azonban ott hírtelen rosszul lett, úgy hogy Újhelybe kellett rögtön visszatérnie. Rosszullete a járvány előhírnöke volt, amely itt csakugyan erőt is vett rajta és leterítte. Az orvosi segély és ápolás a kór gyors lefolyását meggátolá ugyan nála, de végkép el nem távolíthatá, mert betegsége typhusba ment át, mely végre is megölte az élethez meg ifjú koránál fogva is jogot tartható derék napszámosat a hazai népzenezetnek.

(!) **Azoknak, — kik a közügy érdekében** koronként tett megrovásaink vagy jó akaratú figyelemzetéseink ellenébe, mindig csak a város szegénységét tojják, mint döntő argumentumot, s egyszersmind menykőfogóját a télenességnek — megsugjuk: miszerint a mi helyzetünk más városokéhoz képest még arkádiai állapot, melyek pedig daczára a nehéz körülményeknek, megfeszített erő és áldozattal járulnak a szenvedő közérdekek gyámolításához. Ott van például Szeged, mely városnak jövedelme 343 ezer forint, s csupán iskolai czélokra 43 ezer forintot ad évenként, községi adója a múlt évben meghaladta egyenes adóját, s bár ez évben szigorubb budgetet készített, a redukált perczent mégis 59%-t tesz. Ott van Kassa, évi jövedelme meghagja a 300 ezeret, pótdadója mind a mellett 40%. Végre ott van Miskolcz, melynek költségvetéséből az derül ki: hogy jövedelmét (17290 ft. 93 kr.) kiadása (69621 ft. 36 kr.) necsak felemészti, hanem mellé 52331 ft. deficiztet teremt, melyet nem kevésbé növel 6, 7, 8 kamatos 15619 ft. töke tartozása, minek folytán ez évi pótdadója 62%-nál a több nem szállitható. E tételekből világosan látszik: hogy a nevezett városok lakosainak necsak hogy a suit galamb nem repül jutokba, de azt elevenen elfognak is nagy áldozatukba kerül, azért mindezen daczára mégis galambot esznek, míg ellenkezőleg nekünk egy sovány pipiske sem jut. Tehát több erély, több jó akarat s még több buzgalom! nem pedig anyamasszonyos pityergés, főkep mutat városunk topographiai helyzete amazokéhoz mérve jelentékenyen kedvezőbb, annál fogva, különösen tisztasági mivoleteink is, aránylag kevesebb terheléttel jarnak. Tehát még egyszer — de strigis qui non sunt nulla questio fiat!

(!) **Multkor irtuk**: hogy a helybeli árvaházat cholera-kórháznak rendezték be. Mint újabban értesülünk ez csak terv volt, mely annyiban változott

meg, amennyiben e célra a vásártéri cédulaházzal szemközt levő épületet választották, s nők s férfiak számára elég gondosan szerelték fel.

(1) **A merev központosítási** rendszert hírneves politikusok és állambölcsesek régen elítélték. Ki volt mutatva annak nagy mérvű hátránya egy politikai mint nemzetgazdasági mint minden tekintetben, és ezzel egyidejűleg, Anglia és Amerika, e két hasonlíthatlan munta-állam, mint előpéldákkal, ama fölött óriásilag kimagasodó előnye is. És valóban ez idő szerint többé el nem vitatható igazsággá érlelődött: hogy a társadalom egészséges fejlődése úgy az anyagi mint a szellemi haladás terén csak az erők decentralizációja által érhető el. Ezen az egyetemes emberiség fejlődési procesusából megdönt-hetlenné csontosodott hypothesisre hivatkozva úgy látszik: hogy kissé nagy feneket kerítünk azon kis kádnak, mely ehelyütt kritikai kényelű késünk al-esik. Ugyanis egy irodalmi központosítási törekvés ellen kell felszólalnunk, mely a „Közgazgatás” című pesti szaklap élelmes szerkesztője által halál-lámzába hozva, gyűrűzetébe úgy látszik már egy pár törvényhatóságot bevont. A t. kollegának ugyan-is célja sem több sem kevesebb, mint megyei hatá-rozat alapján a megye gyűlések jegyzőkönyvi ki-vonatát; pesti szedőkkel kísézetni, s fölibe nyom-tatva „a Hont. sat. megye hiv. közlönye” hangzatos címet, lapja melékleteképpen jó pénzért visszaküldeni. A dolognak egyeni spekulációra tar-tozó oldala ellen éppen nem volna kifogásunk, (ta-láljon fel kiki a maga számára puskaport), ha gya-korlati előnytelenége mellett egyszersmind a köz-pontosítás Wirthschaftjának kábitó büzet is nem terjesztené maga körül, mely mint fentebb idéztük, rég elítéltetett. Gyakorlati célja ellen több argu-mentumot hozhatnánk fel e helyütt, de tér és idő-rabló dolognak tartanánk a kétszerkettő: négy bi-zonyítgatását; mert ha a megyének szüksége van (a mint van is) egy organumra, hogy intézkedési és egyéb működéseiről a nyilvánosságot értesitse, ott vannak a vidéki lapok, melyeknek a fentebbi elvi tekinteteken kívül, létezésük jogalapját csakis ama specialis irány adja meg, a mely úgy megye mint vidékszerte, nagyon különböző, s a melyek szívesen megnyitják hasábjait mindannak ami mű-ködésök légkörének élető elemét képezi. Miért te-hát ezek alul kirántani akarni a létezési alapot s ekepen a vidéki nyomda-ípar különben is tengődő életét még jobban elszibbasztani. — Mi örülnék a

„Közgazgatás” létezésének, mely nálunk bizo-nyára egy régen érzett hézagot ígérkezik betölteni, de ezt korántsem azzal fogja elérni, ha a vidéki la-pok által jóval előbb hozott közlemények anyagából zsibarus boltot csinál, de ha hivatásához kéleőleg közigazgatásnak rengeteg hiányait koronkább fel-sorolva, azok javítására nagyobb szabású elméletek fejtegetésével közrehatni igyekvendik.

Angolul francziául néhány gyakran előfor-duló frazist három évig rosszul megtanulni, s aztán ugyancsak azt három hét múlva jól elfelejteni, eb-ben vonható össze legtöbb esetben a mai növevelési rendszer hatálya. Ez azon magas műveltség, mely-nek értékét sok rövidlátó szüle leginkább azzal igyekszik feljebb rugtatni, ha teletorokkal kiabálja: hogy ennyi és ennyi ezer forintba került. A ház-aság-börzén is aztán ez határozza meg a napi ár-folyamat, mely annyi sok tapasztalati szerencse-keresőt szédít meg és — usztat el. Jobb volna bizon ha tüzes reformereink, a helyett hogy a nők részére föltétlen társadalmi és politikai jogokat kö-vetelnek, buzgalmukat inkább arra használnák: hogy az örök titku természet és a társadalom által szá-mukra egyaránt kijelölt irányban haladva, magasz-tos, s ma már csak a történelemben élő honleányi kötelmek teljes tudatára ébresztessenek. Vagy ha pedig nem akarnak lemondani kedvencz rögeszmé-ikről, reformálják előbb megfelelő modorban a nő-velkedet; mert valóban mai napság ott nyert isme-reteikkel (tisztelet a kivételeknek) nemhogy az or-szágos, de a szerény házi bajokkal sem tudnak meg-küzdeni. Azonban eltekintve mindettől, reánk leg-fájdalmasabban hat az: hogy a mai ugynevezett minta-növeldekéből kikérült leánykák mindennel in-kább bírnak, csak azzal nem, ami először szorosan hivatásuk körébe vág, s másodsor: amit egy ma-gyar, s egykor tán az „ünnepelet” epithetonhoz is-jogot tartó nőnek nem tudni, több mint hiba. Ez pedig hazai történelmi viszonyainknak nem ismerése és a magyar helyesírás fölől nem mondjuk tudás de valóságos fogalom-hiány. Itélje meg az olvasó az alábbi sorokból ha igazunk van-e vagy nem? A közlött levél egy, már a növelde küszöbén ki-s ekepen az életbe belépett leány tollából ered; ... „Kedves Atjám! A rám bizot(t) teendőket elvé-gesztem úgy a hogy lebecséséges volt, — de S....r még a múlt héten Bécsben ment és így semmiként nem beszélhettem vele — alig várom man hogy haza menyjek eszt a mulacságot a mi itt van ot(t)hu-

is megtalálhatom — a kalátsot köszönöm, eddig még mindenkinek megnyerte teccését. It(t) semmi külö-nös ujság nintsen tsak sár van ojan hogy fogalmam se(m) vó(l)t ijen Sár(r)ul. K....i Néni két héttől olta beteges Nátthája van és gyomra is rozsz, pedig mindég mondom neki hogy o(v)ja magát hogy megne fazzon és disznó petseyét ne egyen, és aszt is ta-nácslom neki hogy menyék a jövő évbe(n) bártvai fürdőbe. — de végzem leveletem mej már is terje-delmes — — A visszontlátásig kezei tsokolom, ma-rattam szerető jánya Jeanette. Engedgyen meg ha hibásan írek de tollam rozsz és igen siet(t)em ... Nos hogy tetszik tisztelt publikum?! Pedig ez ba-túról betüre igaz.

(1) **Ma virradóra** a Hecksén három kis házat hamvasztott el a tűz, amidőn egyszersmind egy sze-gény ember két lova is odaveszett. A harangt — mint rendesen — akkor kezdtek kongatni, mikor már nem volt szükség reá. A házak biztosítva voltak.

(1) **Kássáról** egy levelet vettünk, melyben eles színekkel van a s. a. ujhelyi helyzet ecsetel-e még pedig innen nyert értesülések alapján. Daczára hogy e levél erős vádakot tartalmazó subjektív szí-nezettel bír, s oly dolgokra vonatkozik, melyek a járvány tartama alatt csak is egyesek által spe-cialis eseteknél észleltettek, — a közügy érdekében még is közöztennők, ha, különben gyakorlott tollu írója, a cikk alá nevé is odairta volna, mig eke-pen felelős állásunknál fogva figyelmen kívül kellett hagynunk. Hogy pedig ehelyütt még is megemléke-zünk róla, tesszük azért, nehogy annak írója által — hallgatásunk következtében — a közérdekek iránti közönynyel vádoltassunk.

K Helmecezőről írják: F. év december 1-én a helybeli katolikus templomban egy paraszt nő francia kalappal fején, csodálatra méltó nagy mér-tékben földet seprő ruhával megjelenvén, az össze-gyűlt ájtatos keresztények a bejött nőt annyira meg-bámulták, hogy az a templomból rögtön távozott, s alig érhetett lakása elébe, midőn a göresöktől megrohanva, embereknek kellett szobájába bevinni. Ezen eset a nipek azért okozott feltűnőseget, mert ezen nőt soha ily toilletben nem látták, an-nál kevésbbé számítottak ily jelenetre akkor, midőn városunkban feneketlen sár volt; midől aztán azon hir eredt, hogy a cholera a k.-helmecezi templomból megszökött. — (Furesa! Szerk.)

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
BORÚTH ELEMÉR.

HIRDETÉSEK.

Dr. E. THOMAN.

Önként kilépett kerületi honvéd törzsorvos, ki a műtészet, s különösen a női betegségek gyógyításában szakképességének számtalan jelét adá, Kassáról Bécsbe tette át lakását.
Lakik: Bécs, Józsefváros, Floriáni utca 16-ik szám, 2-ik emelet.
Rendel naponként délutáni 2 órá-tól 4-ig. 2-6

Sertés eladási hirdetés.

Báró Ennyey Pál ur 3 kegyelmessége bélyi uradalmához tartozó cigándi gazdaságában eladó léssen:

- 7 db. 5 éves tenyésztésre alkalmas eredeti kis-jenői kan
- 9 db 2 éves " " " kan
- 10 db 1 éves " " " kan
- 39 db tenyész keza sertés.

A venni szándékozók Bélybe Vindisch János titkár urhoz forduljanak.

Mók Ferencz, gazdatiszt.

Ház eladás.

S. a. Ujhelyben a Templom-utcában fekvő Borsos-féte ház eladó. — Bővebb értesítéssel szolgál

Láczay Elek,
megbizott ügyvéd
I. Pataki n. 188. sz. a.

1-3

Hirdetmény.

A Homonna m. városában alakult „Felső zempléni hitel és takarékos egylet” alakuló gyűlésére, mely folyó hó 23-án d. e. 10 órakor az ugyan ottani nagy vendéglő teremében fog megtartatni, a t. alá-írók ezennel meghivatnak.

Kelt Homonnán 1872. évi decz. 9-én

az ideigl. választmány.

Hirdetmény.

Gercsely községben az italmérés 1873. január 1 től 3 évre, — vagy ha törvényileg ezen földesuri jog előbb megszüntetnék, a törvény hatálya léptéig, — folyó december hó 22-én délelőtti 11 órakor nyilvános árverés útján a helyszínen haszonbérbe fog adatni; mely alkalomra az árveréshez járulni kívánók azon megjegyzéssel hivatnak meg, hogy bánatpénzül 150 frtot tartoznak előlegesen le tenni.

Az ezen alkalommal tartandó közgyűlésre egyszersmind az érdekelt közbirtokosok is ezennel meghivatnak.

Vekey Gedeon,

közbirtokos, úgy is mint közbirtokossági meghatalmazott.

Nyomatott a „Zemplén” könyvnyomdájában S. a. Ujhelyben.

1-1

FA ELADÁS.

Izbugya község határában a hasonnevű vasuti állomáshoz közel 100 holdról fiatal jó bükkfa akár 60, vagy holdszámra szabadkézből eladó, értekezhetni Nyiregyházán Zalán A. honvédhadnagy megbizottal.

3-1

Előszó
Egy év
Félévre
Negyed
Előszó
valami
lemény
ségez
bérmen
Kézir
nak vi
Nyilt
sor 10

Azt
kiegyez
és életsz
növeked
ezen rövi
vagy ann
perczen
— és lal
lözhetlen
csak a b
kép sem

De
1854-ik
egész öz
azért az
eddig ki
mondom
szóló bir
sorsát, s
öt némi
azok sok
mellett n

Nag
keserű m
elcsügge
reménye
lemi és a
nevezetes

„Bo rás
jövendő
szaklapja
utóbb b
tarthatn
gondos é
szágszer
nem fog
Bor
A G
szakadt
milyen ?

leveleim
reknek
ő alig ér
szerkesz
felkerese
a városb
e dolog
is csak
— válas
is report
Sá

ujvilág
porterit
esetre s
reporter
Mai na
karmin
mint cre
kába, m
tálnak f
zelebb e
nálni sz
tárba, s
a hírrel
lett ...
— ma b
ellen va
Mindenk
léleknél
össze is